భార్యా భర్తలమధ్య అనుబంధం అలవాటయితే, జీవితం చిరాగ్గా వుంటుంది. నిత్యనూతనంగా వుండా జీవిత ప్రాంగణంలో వెన్నెల ముగ్గులు తీర్చుకుంటూ వుండవలసిందే!

సంధ్య నలిగిపోతోంది—వెలుగు రేఖలకూ, చీకటి ఛాయలకు మధ్య, ఈ రోజు కొత్తగా కాదు—చాలాకాలం నుంచి. అరచేతిని చెంపకి ఆన్చి ఆలోచనలో ఉన్న సంధ్య ఆ అరచేతి చూపుడు వేలితో చెవినున్న జూకాని పరధ్యానంగా కదుపుతోంది.

ఆలయంలో చిరుగాలికి మ్రోగే ధ్వజస్థంభపు చిరుమువ్వల సవ్వడి. ఎర్రరాళ్ళూ - ముత్యాలూ కలిపి ముచ్చటగానూ. ముచ్చటపడీ చేయించుకున్న జూకాలు. కొత్తలో ఆ జూకాలతో తన మొహంలోని వెలుగుల్ని ఎన్ని మొహాల్లో చూసింది తను —!! కదుల్తున్నప్పుడూ - కదలనప్పుడూ కూడా మెరుపులే! ఇప్పుడు తన మొహంలో వాటి అందం కలిసిపోయిందో లేదో. కానీ ఇదివరకటిలా మాత్రం కనపడ్డంలేదు. చేయించినప్పటినించీ విడవకుండా పెట్టుకునే వుంది.

సంధ్యకి తెలీకుండానే వెలుగు తగ్గిపోయి క్రమంగా చీకటిపడిపోయింది. ఉలిక్కిపడి చుటూ చూసింది. అంతా చీకటిగా వుంది. అలవాటైన డాబా మెట్లమించి మెల్లిగా కింరకి దిగొచ్చేసింది.

కరెంట్ పోయిందిలా వుంది ఇల్లంతా చీకటి. తడుముకుంటూ వెతగ్గా కాస్సేపటికి అగ్గిపెట్టె దొరికింది. లైట్ వెలిగించింది. గదంతటినీ క్షణంలో చలటి వెలుగు తాకింది. చిన్నచిన్న వస్తువులూ—పెద్దపెద్ద నీడలూ.

బీరువా మీద పెటిన రాజుదీ, తనదీ ఫొటోలున్న డబుల్ ఫ్రేం. రోజూ చూస్తున్నదే! గోడమీద పడిన నీడలో గమ్మత్తుగా వుంది— సగం తెరిచిన ఆలయం తలుపుల్లాగ.

గాలి లేదు. ఉక్కగా వుంది అని వీధి తలుపు తీసి అరుగుమీద కొచ్చింది. వీధి వీధంతా చీకటి. ఇళ్ళున్నచోట చిన్నచిన్న వెలుగు గుర్తులు. గేట్ తీసిన చప్పుడయింది. రాజు సైకిల్ నడిపించుకుంటూ లోపలికొచ్చి స్టాండ్ వేసి వెనక్కి వెళ్ళి గేట్ వేసి వచ్చాడు. సైకిల్‌ని ఈజీగా అరుగుమీదకెక్కించి లాక్ చేస్తూ సంధ్యని చూశాడు.

పల్చటి వెలుతురులో గోడమీద పడిన సంధ్యనీడ—పొడుగ్గా ముక్కూ—అదీనూ-గమ్మత్తుగా ఉంది.

"ఎంత సేపయిందీ కరెంట్‌పోయి" లోపలికి నడుస్తూ అడిగేడు.

"ఊరంతా పోలేదా?"

"ఉహూఁ."

రాజు చేతిలో తాళం చెవులూ పెన్నూ తీసుకుని సొరుగులో పడేసి వెనక్కితిరిగే సరికి రోజూలా వెంటనే బట్టలు మార్చేసుకోవడం లేదతను. కిటికీ దగ్గరికెళ్ళి పడక్కుర్చీలో తీరిగ్గా కూర్చుంటూ కనిపించేడు.

"ఏమిటీ అలవాటు. విరుద్ధమైన పని ఈరోజు" అనుకుంటూవరండావైపు రెండడుగులు వేసినదల్లా ఆగిపోయింది.

మళ్ళీ పిలిచాడు.

"సంధ్యా!"

తలతిప్పి చూసింది. కిరోసిన్ దీపపు వెలుగు ఒక పక్కగా చెంపమీదపడి మెరుస్తోంది. కొత్తగా, వింతగా కనిపించింది రాజు ఆకృతి.

మనసుమీదికి పొంగిన మత్తుకెరటం. రాజు కాళ్ళ దగ్గర కింద కూచోవాలనిపించింది అతన్ని ఆనుకుంటూ. క్షణంలో సగంలో ఆమె రాజు వడిలో వుంది.

"ఎంత హాయిగా వుందీ! ప్రొద్దుట కసిరేసి- చిరాకుపడి వెళ్ళిపోయిన రాజు వడిలో ఇప్పుడెంత హాయి!"

అలా తల నిమురుతూవుండిపోయాడు. నొక్కు నొక్కులుగా వున్న ఆమె జుట్టుని తన అరచేతితో నిమురుతూ వుంటే గొప్ప హాయిగా వుంది. నొక్కు వున్నచోట తగలకుండా నొక్కు లేనిచోట తగుల్తూ—గిలిగింతలు పెట్టినట్టు.

పొద్దుట సంధ్యమీద చిరాకుపడ్డాడు. అప్పటినుంచీ అశాంతిగానే వుంది అతనికి. సాయంత్రం అయిన దగ్గిర్నించీ మరీనూ- ఎప్పుడు చూస్తానా! అనిపించింది. సంధ్య తప్పేంలేదు అనవసరంగా తనే కసురుకున్నాడు.

'ఉదయం జరిగిన దానికి కోపంవద్దేం' కంఠంనిండా లాలన.

మౌనంగా వుండిపోయింది. అపును రాజు తిట్టేడు, కసిరేడు.

ఆ కంఠంలో కాఠిన్యం. అసలా కంగారులో తనే చూడలేదు.

టైంలేదు. ఆఫీస్‌కి వెళ్ళిపోయే హడావిడి. కాఫీ కప్పుతో బల్లమీద పెట్టేసి తన హడావిడిలో వుండిపోయింది. రాజు తాగేసి వుంటాడనుకుని తీరా తాళాలకోసం వెతుక్కుంటూ అతను కంగారుపడుతుంటే తను గబుక్కున వెళ్ళడంలో చూసుకోలేదు.

కాఫీ రాజు పేంట్ నిండా. షూ మీంచి జారుతో — "చర్"మని కోపం వచ్చేసిందతనికి. మార్చే టైంలేదు. పేంట్ మీంచి దులిపేసుకునిచెప్పులేసుకుని వెళ్లిపోయేడు.

నిజమే. తర్వాత కోపమే వచ్చింది. ఇందాకటి దాకా కూడాను. కానీ ఇప్పుడేమిటీ? ఇంత హాయిగా ఉందీ? మరీ రాజు ఇలా ఈ మసక వెలుతురులో తనకి మాత్రమే వినిపిస్తున్నట్టు చెప్తున్న ఈ అనుభూతి -?!!

గప్పున లైట్లు వెలిగాయి.

"కరెంట్ వచ్చేసింది లే" అంటూ రాజు ఆమెని తప్పించి కుర్చీలోంచి లేచాడు. బట్టలు మార్చుకుని లుంగీతో పెరట్లో లైట్ వేసుకుని నూతిదగ్గిరి కెళ్ళిపోయాడు.

మంచికల వస్తోంటే ఎవరో తట్టి లేపేసినట్లయింది. లేవాలనిపించలేదు. ఆ పడక్కుర్చీని ఆనుకుని అలాగే కింద కూర్చుండిపోయింది. ఇదివరకయితే తనూ కూడా వెళ్ళేది టవల్ తీసుకుని. తను కబుర్లు చెప్తుంటే రాజు మొహం ఎన్ని సార్లు రుద్దుతున్నాడో ఇద్దరికీ తెలిసేది కాదు. అరగంట తర్వాత లోపలి కొచ్చేవారు.

ఇప్పుడు బోర్‌గా ఉంటుంది. రోజూ ఏవుంటాయి కబుర్లు!! పైగాపేంటూ,షర్టూ

వెన్నెల ముగ్గు

వాడ్రేవు వీరలక్ష్మీదేవి

పని నిమిషాల్లో చేసేసుకునివచ్చేస్తాను...."
అని చెప్తున్నా వినిపించుకోకుండా.

భోజనం చేసి తలుపు వేసేసి యివతలికి వచ్చేసరికి రాజు పేపర్ చదువుకుంటు న్నాడు. తను పక్క మీదవాలి ఏదో పత్రిక అంటుబాటులో వున్నది తీసి చూస్తోంది. అక్షరాలు పోలిక తెలీడంలేదు. అన్నీ ఒకేలాగే కనిపిస్తున్నాయి - పసక మసగ్గా పత్రిక పక్కన పడిపోయింది.

నాలుగయింది. "అరె - ఇంతసేపు నిద్రపోయానా ?" అనుకుంటూ లేచింది సంధ్య. రాజు బూట్లకి పాలిష్ చేసుకుంటు న్నాడు తీరిగ్గా : "ఇంతే. సైకిల్ తుడుచు కోడానికీ, షూ పాలిష్ చెసుకోడానికీ – ఇలాంటి వాటికే ఈ ఆదివారాలూ - సెల వులూ రాజుకి"-

చిరాగ్గా, బద్ధకంగా వుంది. మళ్ళీ కొంచెం మునిగిపోయినట్టు రాగానేమార్చేసి ఆ అడ్డగీతల లుంగీ చుట్టేసుకుంటాడు.

ఆ లుంగీ అంటే తనకి పరమ చికాకు. ఓసారి చెప్పింది కూడాను.

"అడ్డగీతల లుంగీలూ– చీరలూ కొను క్కో కూడదండీ - తాళ్ళు చుట్టుకున్నట్టు టుంది-" అని.

అలాంటివి చెప్తే రాజు గమ్మత్తుగా నవ్వుతాడు. "నేనేం కట్టుకున్నా అందం గానే ఉంటానోయ్" అన్నట్టు.

"సంధ్యా! లే! అన్నం తినేద్దాం క్విక్" మొహం తుడుచుకుంటూ లోపలికి వచ్చి కంగారు పెట్టేశాడు.

'ఇంకో అరగంటసేపు కరెంట్ రాకుండా వుంటే బావుండేది' అనుకుంటూ విసుగ్గా లేచింది.

మర్నాడు పగలంతా రాజు ఇంట్లోనే వున్నాడు. పబ్లిక్ హాలీడే. సంధ్య కూడా కూడా తిరుగుతూ వంటింట్లో సాయం చేస్తూనే వున్నాడు.

"మీరు కాస్సేపు ఆ గదిలోకిపోయి కూర్చోండి. నే నొక్కదాన్నే అయితే రొటీన్ అనుకుంటున్నదల్లా పనిమనిషి పిలుపుతో లేచింది. వంటింట్లోకి వెళ్తున్న సంధ్యని వెనకగా చూస్తూ అనుకున్నాడు రాజు.

"ఏమిటీ మరీ ఇంత బద్ధకంగా అయి పోతోందీ అమ్మాయి! పొద్దుట స్నానం చేసి జడల్లుకోలేదులా ఉంది. పడుకోవ డంలో నలిగి, రేగిపోయిన జడ వీపుకి అంటుకుపోయి ఉంది. రాత్రి పెట్టుకున్న పూలదండ వాడిపోయి సాగిపోయి వేలాడు తోంది జడపొడుక్కీ.

ఉచితం ఉచితం ఉచితం

తెల్ల మచ్చలు

ఏ రకం తెల్లమచ్చలైనాసరే వానిరంగు మరియు ఎర్రమచ్చల రంగు మా ప్రఖ్యాత ఔషధం "డాగ్ వినాశక్" వాడిన యెడల మూడు దినములలో మారును. అటుపైన మామూలు చర్మమువలె మంచి పోవును. ప్రచారం కొరకు 1 సీసా మందు ఉచితముగా పంపెదము. వెంటనే వ్రాయండి Address :
Shri Vastav Pharmacy
P. o. Katrisarai (GAYA)

కాయకల్ప చికిత్స

ఈ చికిత్సవలన 3 లేక 4 మాసములలో జుట్టు రాలిపోవుట ఆగిపోయి, దట్టముగా వెంట్రుకలు పెరుగును. అకాలములో నెరసిన వెంట్రుకలు. చత్వారం తొలగిపోయి కండ్లజోడుతో నిముత్తము లేకుండా మంచి చూపు వచ్చును. కదలిపోయిన పండ్లు మరల బిగిసిపోవును. తల్లి గర్భమునుండి జన్మించినప్పుడు దేహమునకు ఏ రంగు వున్నదో మరల ఆ రంగువచ్చి సౌందర్యము అభివృద్ధియగును.

వివరములు కోరువారు పోస్టు ఖర్చులకు రూ. 4-00లు యం. ఓ. పంపవలయును.

మేనేజరు

శ్రీ యోగాశ్రమ్,
పెదవాల్తేరు,
విశాఖపట్టణము-17.

ఇలాకాక్కాదు. ఈ ఇంట్లో ఇలాగే ఇలాగే ఉండిపోవాలి. బైటకి తను వెళ్ళదు. ఇక్కడికొచ్చాక ఎవరినీ స్నేహం చేసుకోలేదు. అప్పట్లో "నాకు ఎవరూ వద్దు కామ్‌గా ఇలా ఉండనివ్వండి మననెవ్వరూ డిస్టర్బ్ చెయ్యకూడదు-" అనేది.

లాభం లేదు ఎక్కడికేనా తీసికెళ్లాలి బూట్లు పక్కన పడేసి వెనగ్గా వంటింట్లో కెళ్ళాడు.

తలెత్తి ఆమె అతనికళ్ళల్లోకి చూసింది.

*   *   *

చిన్ని చిన్ని జరీగళ్ళ మైత్రటి చిలకాకుపచ్చ నేతచీరలో సంధ్య రామచిలకలా మెరిసిపోతోంది. ఇంటికి తాళంవేసి బయటికొచ్చారు.

"నడుద్దామా?"

"ఊఁ."

మెల్లిగా నడుస్తూ మెయిన్‌రోడ్ కొచ్చేసరికి అక్కడంతా చైతన్యంమూర్తివంతమై ప్రవహిస్తోన్నట్టుంది. వాళ్ళు మాత్రం మౌనంగా నడుస్తున్నారు. "తనకీ రాజుకీ మధ్య మాటలన్నీ అయిపోయినట్టనిపిస్తోంది. ఏమిటిలాగ?' సంధ్యలో మథనం.

"హలో! సంధ్యా!"

పరాగ్గా వుందేమో. ఉలిక్కిపడింది. భుజంమీద చెయ్యివేసిం దెవరా అని వెనక్కి తిరిగితే గాయత్రి.

ఇక్కడికెలా వచ్చింది? ఎన్నాళ్ళయిందో చూసి చిక్కిపోయింది. అయినా ఆ కళ్ళలో మెరుపు తగ్గలేదు. నక్షత్రాలే.

"ఏమిటోయ్! అంత పరధ్యాన్నం? పతిదేవు లిక్కడే వున్నారుగా! మీరే కదండీ మా సంధ్య మొగుడు. పెళ్ళిలో చూశాను. అంతే. మళ్ళీ చూళ్ళేదు" గలగల్లా ప్రవాహం.

"ఎప్పు డొచ్చావే? మా ఇంటికి రాలేదేం?"

"హయ్యో తల్లీ! మా వారికి ఈ ఊరు ట్రాన్స్‌ఫర్ అయింది. నీకు తెలుసుగా. నేను ప్రైవేట్ కాలేజీ. మనం కదలడానికి లేదు. ఈ హాలీడేస్ కోసం తపస్సే అనుకో. పొద్దుటినుంచీ ఒక్క క్షణం ఇవతలికి రావాలంటే పడలేదు. ఇదిగో ఆఫీస్‌కెళ్ళి ఏదో చిన్న వర్క్ వుంది. చూసి హాల్‌కొచ్చేస్తాను — థియేటర్‌కి వచ్చెయ్య" మన్నారు. బయల్దేరాను. ఎక్కడికి మీరు? ఇంకెక్కడికీ? పదండి కలిసి పోదాం."

గాయత్రిని చూస్తుంటే ఆశ్చర్యంగా వుంది సంధ్యకి తను అంతకంటె హుషారుగా వుండేది. ఎందుకింత డల్‌గా వుంటోంది? కాస్సేపట్లో గాయత్రి మంత్రం వేసేసింది.

హంపి

పక్షు లెగిరిపోయినట్లున్నాయి.
కనుమనిండా ఉదయమంతా
వ్యాపించి
అవి వదిలిపోయిన గుస్తు.

బంగారు రెక్కలు కప్పి
గూడులేని సూర్యపక్షి
పొదుగుతోంది వీటిని.

రాళ్ళకి తలుపులుండవు.
రాయి లోపల రాయే కూచుంటుంది.
రాయి నీకేసి చూడదు
అంతర్ధ్యానంలో మునిగుంటుంది
నిత్యం.

చీకటి పడితే
సూర్యుణ్ణి మరిచిపోతాయి రాళ్ళు.

మెలికలు తిరిగొచ్చి
ఛెళ్ళున బండల్ని తాకి
ప్రాణమొచ్చిన కొరడాలా
ప్రవహించిపోతోంది యేరు.

నీళ్ళకి ఒళ్ళంతా నోళ్ళే.
నీళ్ళకి ఒళ్ళంతా కళ్ళే.
తలుపులన్నీ బార్లా తెరిచి
నిన్ను ఆహ్వానిస్తుంది యేరు.

పూర్తిగా మూసుకున్న రాయికీ
పూర్తిగా తెరుచుకున్న యేటికీ మధ్య
సగం తెరిచి, సగం మూసుకున్న
మనిషికి
స్థానం లేదు కావును.

అందుకే, పక్షులెగిరిపోయాయి.

—ఇస్మాయిల్

సంధ్య మధ్యలో పడన్‌గా కబుర్లమధ్యనించి రాజుకోసం చూసింది. కొంచెం వెనకగా నడుస్తున్నాడు. తామిద్దరూ ముందుకొచ్చేసేరు.

"మీ రాజుది మాంచి పర్సనాలిటీ సంధ్యా-" కాంప్లిమెంట్.

వెనక్కి తిరిగి చూసింది. పెద్దపెద్ద నీలిగీతల షర్టులో హుందాగా నడిచి వస్తున్నాడు.

థియేటర్ కొచ్చేశారు. చాలా హడావిడిగా వుంది. హాలిడే క్రౌడ్.

కళ్ళతో వెతికేస్తోంది గాయత్రి. దొరక లేదులా వుంది. సీరియస్‌గా అయిపోయింది. కబుర్లు బంద్.

"చూడు సంధ్యా! ఈయనింకా రాలేదేమిటీ —?"

గేట్ మీదే రెండు కళ్లూ వదిలేసింది.

"వస్తారులే కొంచెం లేటయ్యింటుంది. మనం లోపలి కెడదాం! రా!"

"వద్దే. నీకు తెలియదు. తీరావచ్చి ఆయన నా కోసం వెతికేసుకుంటారు. ఒక్క క్షణం ఆయన డిసప్పాయింటయినా నాకు బెంగగానే వుంటుంది."

సంధ్యకి గమ్మత్తుగా వుంది. అన్నట్టు రాజేమయినట్టూ? పక్కన చూసింది. లేదు. దూరంగా అయిదారుగురు. స్టూడెంట్స్‌లా వున్నారు. చుట్టూ చేరి వింటున్నారు. రాజు వాళ్ళని మంత్రిం చేస్తోన్నట్టు ఏవో హుషారుగా కబుర్లు చెప్పేస్తున్నాడు. మధ్య మధ్యలో యెడంచేత్తో క్రాఫ్ పైకి సున్నితంగా సర్దుకుంటూ బహుశా క్రికెట్ ఫ్రెండ్స్ అయి వుంటారు.

తనకి ఆ కబుర్లంటే పరమ బోర్. వినదు. కానీ అలా దూరంనించి రాజుని అలా చూస్తుంటే వింతగా, అంత ముద్దుగా వున్నాడేమిటి? హఠాత్తుగా రాజు మీద గొప్ప ఇష్టం వచ్చేసినట్టయిపోయిందామెకు.

ఆ కొత్త రోజుల్లో. సెలవు రోజుల్లో తను తీరిగ్గా పడుకునుంటే ఆ మంచానికి ఆనుకుని గచ్చుమీద కూచుని ఇలాగే రక రకాల కబుర్లు చెప్పేవాడు. తను ఏం చెప్పినా యిష్టంగానే వుండేది. ఆ కొత్తదనం పోడానికి కారణమేమయ్యింటుంది?

లోపలికెళ్ళి కూర్చున్నారు. గాయత్రి తనని వదిలేసింది. వాళ్ళాయనవేపు వాలిపోయి కూర్చుని ఒకటే మాట్లాడేస్తోంది. అసలు సినిమా చూడ్డానికొచ్చిందా?

తనకి తెలియనిదేదో దానికి తెలిసినట్టనిపిస్తోంది.

రాజు మాత్రం సీరియస్‌గా పిక్చర్ చూస్తున్నాడు. పక్కకి తిరిగి చూసింది. సన్నటి వెలుతురు రాజు చెంపమీదపడి ముక్కుమీది వాడికి నిలవలేక జారిపోతోంది. విశాలమైన నుదిటిమీద పడి చిట్లిపోతోంది. తడిగచ్చుమీద పడి చిట్లిన వెన్నెలలా.

"ఒక్కసారి ఆ చెంపమీది వెన్నెలని వేలితో స్పృశిస్తేనో,"

రాజు సద్దుకు కూర్చోడంలో పక్కకి చూసేడు.

"ఏమిటీ? సినిమాచూడు."

రాజు కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. సద్దుకు కూర్చోడంలో అతని చెయ్యి తగిలింది సంధ్యకి. ఝల్లుమంది మనసు.

ఇంత కొత్తగా ఉందేమిటి, రాజు స్పర్శ తనకి -?

ఆ రాత్రి ఇంటికి వచ్చాక సంధ్య విఅ

కేశ సంపదకు

రీటా

స్త్రీలూ పురుషులూ వాడవచ్చును

సూపర్ ఎకానమి (100 ml) సైజులో కూడా వస్తున్నది

''కొమ్మపై కోకిలా కోయంటదే
రాగతనమో, యేమొ! బాగు వోగెరుగదే!''

చిత్రం : డి. లక్ష్మినారాయణ. కొండపాక

వెల్లా చైతన్యమూ, ఉత్సాహమూను.

"అప్పుడప్పుడు కాదు, తరచుగా సంధ్యని సినిమాకు తీసికెళ్తూ వుండాలి." రాజు నిద్రపోతూ అనుకున్నాడు.

* * *

రోజులు మెల్లిగా నడుస్తున్నాయి. ఈ పదిహేను రోజులూ "సంధ్యా" సమయాలన్నీ చిరాగ్గా రాత్రిని చేరాయి. వారం రోజుల వెన్నెల రాత్రులూ బెంగగా డాబా మీద పడుకున్నాయి.

వంట చేస్తూనూ, నిద్ర పోతూనూ, అడ్డచారల లుంగీ వదలని రాజుతో గడుపుతోనూ సంధ్యలో మళ్ళీ మామూలు చిరాకు, నిస్సారంగా గడుస్తోంది కాలమని.

ఆ రోజుల్లో సాయంత్రాలు ఎంత హాయిగా వుండేది తను! ఎప్పుడూ అలంకరించుకోడానికే సరిపోయేది. సాయంత్రం పూట కాస్త మొహం కడుక్కోడానికి కూడా విసుగ్గా వుంటోందిప్పుడు.

రాజు ఎప్పుడో రాత్రి ఎనిమిదిదాకా రాడు.

అప్పట్లో సాయంత్రమయితే ఇంట్లో వాలిపోయేవాడు. అలాంటిది మళ్ళీ పెళ్ళవక ముందులాగే ఆ గేమ్స్‌లో పడిపోయేడు.

ఆలోచిస్తూ మడతపెట్టిన చీర లోపల పెడదామని బీరువా తాళాలకోసం చూసింది. బీరువామీద లేవు. సొరుగులో లేవు. గబగబా ఇల్లంతా వెతికింది. "ఏమయ్యేయి? రాజుగానీ జేబులో వేసుకు వెళ్ళిపోయేడా? డబ్బు కూడా లోపలే వుండిపోయింది. కరెంట్ బిల్ కట్టించాలి. ఈ రోజే లాస్ట్ డే. ఎలాగ?"

గబగబా చీర కట్టుకొని తాళాలువేసి రాజు ఆఫీస్‌కి బయల్దేరింది. ఎండ- అలవాటు లేని నడక- అలుపొచ్చేసింది ఆఫీసులో అడుగుపెట్టేసరికి.

టైపిస్ట్ ఇందిర చూసి "ఏవండోయ్! రాజుగారూ! మీ మిసెస్ మన ఆఫీస్ పావనం చేశారు-"

అందరి కళ్ళూ రాజు చూస్తున్న వేపు వాలాయి. రాజు గబగబా వచ్చి "ఏమిటి సంధ్యా? రా! ముందుకూర్చో!" అని గబగబా ప్యూన్‌ని పిలిచి కూల్‌డ్రింకు కోసం పంపించాడు.

చాలా బిజీగా వున్నట్టున్నాడు. షర్ట్ ఫుల్ స్లీవ్స్ వెనక్కి లాగి ఏదో చకచకా రాసేస్తున్నట్టున్నా. తనని చూసి మానేసినట్టు గుర్తుగా ఆ పెన్ తెరిచి అక్కడే పెట్టేసి వుంది. ఫుల్ హేండ్స్‌కి అలా మోచేతి దాకా వెనక్కి లాగితే గమ్మత్తుగా వున్నాయి.

వచ్చిన పని చెప్పింది.

"అరె! తాళాలు నాదగ్గరే ఉన్నాయే" గబగబా వెతికి పేంట్ జేబులోంచి తాళాలు తీసి చూసుకుంటూ అన్నాడు.

"వెళ్తాను" లేచింది.

"కూర్చో! ఒక్క నిమిషం వెళ్దువుగాని. కొంచెం అర్జంటువర్క్" అని లేచి ఒక అయిదు నిమిషాలపాటు ఆఫీసులో బొంగరంలా కనిపించాడు.

మెల్లిగా యిందిర అంటోంది. "మీవారు మా ఆఫీస్‌కే అందమండీ ఆయన లేకపోతే అసలు ఆఫీసు నిద్రపోతూనే వుంటుంది."

సంధ్యకి ఆ మాటల్లో నిజంతోపాటు ఇందిర కళ్ళలోని రాజుమీది ఇష్టమూ కనిపించేసింది.

కూల్‌డ్రింక్ త్రాగించి గేట్‌దాకా వచ్చి "పిచ్చీ! ఎండలో వచ్చావా?" అని రిక్షా ఎక్కించాడు.

రాజుని వదిలి రావాలనిపించలేదు. ఇంకా సేపు అక్కడే కూచోవాలనిపించింది. "ఇదేమిటీ ఇలాగ? సాయంత్రం ఇంటికి వచ్చేస్తాడుకదా!" అని నవ్వుకుంది. అసలు తన మనసేమిటో తనకే తెలియడం లేదు

ఎండలో వెళ్ళిందేమో? ఇంటికొచ్చి ఫేన్ గాలిలో పడుకునేసరికి తెలీకుండా నిద్ర పట్టేసింది. మెలుకువ రా గా నే మధ్యాన్నం జరిగిన సంగతి-నిజమా? లేక పోతే నిద్దట్లో వచ్చిన కలా? అనిపించింది.

వేసవి సాయంత్రాలు తలంటి పోసు కోవడం తనకెంత ఇష్టమో! ఈ మధ్య మానేసిందిగాని. గులాబీ రంగు సన్నటి జరీ అంచున్న మెత్తని ఇస్త్రీ చీరలో వరండా మెట్లమీద కూర్చుని తననింత గా నిలవనివ్వని సాయంత్రం గురించి ఆలో చిస్తోంది. సగం ఆ రి న జుట్టు బుజాల మీదుగా జారి నేలని తాకుతోంది. సన్నటి గాలితెర తడితడిగా వున్న తలలోదూరి హాయిని కలిగిస్తోంది.

అవును. ఇప్పుడు తెలుస్తోంది. మనసు మీదున్న తెర జారినట్టయి చదువుకునే రోజుల్లో హాస్టల్లో తన ఆలోచనలూ చేష్ట లూను. డాబామెట్లకి పక్కగా పెద్ద రాచ ఉసిరిచెట్టు. ఈ నేల చుట్టూ పేర్చినట్టున్న ఆకులతో ఒతుగా, ఆకుపచ్చగా, చిన్న పొ ద రి ల్లు లా వుండేది. మెట్ల మీద కూర్చుంటే ఆ పొదరింట్లో వొదిగినట్టు వుండేది.

వెన్నెల రోజుల్లో. చీ క టి రోజుల్లో- ఒంటరిగానూ. తన మణితోనూ కలసి - ఎన్నెన్ని అనుభూతులూ. ఎన్నెన్నికబుర్లూ ఆ చెట్టు కింద. చీకటిరోజుల్లో చుట్టూ దీపాల వెలుగులు. ఆ చెట్టు చుట్టూ గీత గీసినట్టు నీడ. చిక్కటి నీడలోని హాయి వెన్నెల రోజుల్లో ఆ ఆకుల మధ్యనించి వెన్నెల సన్నసన్నగా నేలని తాకేది.

వెన్నెల ముక్కలూ. మధ్య మధ్య ఆకుల నీడలూ. ఆ చెట్టుకింద వెన్నెల పాలైనట్టు. ముత్యాలైనట్టు వెలిగేది- నల్లటి నీడలలోంచి వేరయి అలా ఆ అందాన్ని మౌనంతోనూ, కబుర్లతోనూ అనుభవిస్తున్నప్పుడు ఆ చెట్టు కింద వెన్నెల చుక్కల ముగ్గులు పెట్టినట్టుండేది ఆరుబయట కాస్తున్న వెన్నెల్లో ఆ అందం కనిపించేది కాదు తనకి.

నిజమే. తన రాజు తన చందమామ అతనితో జీవితాన్ని చెట్ల కింద వెన్నెల పెట్టే చుక్కల ముగ్గుల్లా పంచుకోవాలని తెలీలేదు తనకి. అం దు కే వుండుండి కలుగుతున్న ఈ ఆనందానికీ రోజా తనని ఆవరిస్తున్న నిస్సారతకీ అర్థం తెలుసుకోలేకపోయింది.

ఇందాకా ఆఫీస్‌లో మోచేతిదాకా మడిచిన రాజు షర్ట్‌ని చూస్తే తట్టింది. పెళ్ళి కాకముందు ఓరోజు తమ యింటికొచ్చి మొహం కడుక్కుంటూ అలాగే షర్టు హేండ్స్ మడిచాడు.

ఆనాడు దూరంనుంచి చూసింది. మడిచిన షర్టు పక్కనుంచి అతని బలమైన ముంజెయ్యి కనిపిస్తుంటే గుండెలో చిత్రమైన గుబులు కలిగింది.

రోజా ఇంట్లో వంటిమీద షర్టు కూడా లేకుండా తిరిగే రాజు మూలాన్న ఆ పాత విషయం మరింత పాతబడిపోయింది.

తామిద్దరూ ఒకళ్ళకొకళ్ళు పాతబడి పోతున్నారు. అందుకే ఈ చిరాకులూ, పరాకులూను. రాజు వీటికి కూడాఅలవాటు పడిపోతున్నాడు. తను మాత్రం నలిగి పోతోంది. దీన్ని ఆపాలి.

అదెలాగో తనకి తెలిసింది. తేలికై పోయిందామె మనసు.

"హృదయమా! ఓ బేల హృదయమా

ఒకేసారిగా నీకింత సంతోషమా?"

చిన్నగా రాగం తీస్తున్నదల్లా ఉలిక్కి పడింది.

ఎప్పుడు వచ్చాడో వెనకాలే ఆమెని ఆనుకుని కూర్చుని ఆమె భుజంమీద తల ఆన్చాడు. ఆమె ఒడిలో మల్లెలు. రెండేసి మల్లెలు తీసి కడుతోంది. ఆమె చేతిలో దారం మూడేసి మెలికలు తిరిగి రెండేసి మల్లెల్ని హత్తుకుపోతోంది.

ఆ దృశ్యం రాజు మనసులో మన్నితంగా తాకి అతని వళ్ళంతా పాకింది. మల్లె మొగ్గల్లోంచి విరుస్తున్న పరిమళం. సంధ్య తలలోంచి వస్తున్న పరిమళంతో కలిసి ప్రపంచమంతా నిండిపోయింది.

ఇప్పుడు సంధ్య నలుగుతున్నది వెలుగుకీ—చీకటికీ మధ్యకాదు. వెలుగు వుండగానే ద్వాదశి వెన్నెల తెలీకుండా క్రమ క్రమంగా అలుముకుంది. ●